

ԱՅՍ ՀԱՅԵԼԻՆ ԱՆՍԱՀՄԱՆ...

Այս հայելին անսահման գիշերին դեմ հոգիիդ,
 Ու գոգաւոր խորութեամբ ուր տեսիլքները կ'անցնին,
 Եթէ միայն ցոլացնէր գիծի մը պարը վըճիտ,
 Եթէ միայն բըռնկէր ոսկի ջահովը լուսնին,

Տըժգոյն ձեռքերդ ի՞նչ գաղտնի հըպումներով իր ձեւին
 Մէջ տարփօրէն լուսաւոր կեանքին երազն անպատում
 Ու ցաւատանջ կարօտով պիտի նորէն գտնէին,
 Տըժգոյն ձեռքերդ հըրաշերմ գոր մարձեցիր լոյսով դուն...

Բայց հայելին ու գիշերը հոգիիդ երկուքն ալ
 Դէմքերու պէս անձանօթ և անհաղորդ իրարու,
 Այս միջոցին լուս խորհուրդը չեն կրնար հասկընալ,

Մինչեւ որ լոյսը ծագի, կախարդավաճ ալցելու,
 Ու ձայնին մէջ դուն լըսես որ հին անուն մը կու տայ
 Կանչող այս երգն աստուածի մը սրտին պէս բիւրեղեայ...

ԱՅՍ ՏՐՏՄՈՒԹԵԱՆ ԲԱՆԱԼԻՆ...

Այս տրտմութեան բանալին երազին այս կանթեղէն
 Ի՞նչ քաղցրութիւն է մաքիս և ի՞նչ խորհուրդ հսկումի.
 Դարձընէիր էջը հուսկ ուր խաւարին մատներէն
 Վիրաւոր լոյսը ճրագին սըրտի մը պէս կ'արիւնի...

Վերջտան դուր բացուէ՛ր գիշերական ալցումէն
 Շունչին, Զայնին և Յոյսին որ գուցէ շող մ'է լուսնի,
 Ու մետաքսի թելերով հիւսուէր այս բանտը նորէն,
 Ու բիւրեղի արցունքով կանչէր աղբիւրն երբեմնի...

Ու պարը խօ՛ւ շարժումով դարձընէիր այս հրեղէն
 Տեսիլքին բիւր գիծերուն, ու ձայնին մէջ ընդգոգուէ՛ր
 Ամենէն շատ սիրելի երգ մը լուսութեան շրթներէն.

Սափոր վըճիտ ու խորունկ ուր դալկութեան շուշաններ
 Ա՛յնքան հըպարտ՝ ըլլալով սիրտերու պէս արտաճին,
 Երազին այս կանթեղէն ի՞նչ զարթումով կը ծաղկին...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ

ԴԱՍՏԻՄԱՐԱԿԻՍ

Թո՛ղլ տուր մըտնել լուսաբազինն հոգւոյդ մէջ,
 Հոն դարբնելու սիրտ մը սըրտիս պողպատէն.
 Սիրոյ պաշտումն որ երէկի շունչդ հիւսեց՝
 Մըտքիս գուարթուն պարտէզին մէջ նըկարէն:

Չեմ մոռնար, չեմ — վըկայ աստղերն (որ անհուն
 ձիգ մ'ունին վարն հըսկել ընդմիշտ ժըպտաղէմ)
 Ըզգալ կուրծքիս խորն՝ ոտնաձայն մը տրոփուն,
 Զայնիդ այերն՝ որ բաղձանքով կը շընչեմ:

Եւ ներշնչման բոցն որ քեզմէ խըլեցի
 Հոգւոյդ աշխարհն երբ կ'երգէր լոկ ովկեաններ,
 Երբ կը հընչէր թաւ ձայնդ յըստակ, պարմանի,
 Կամարներուն տակ՝ որոնք միշտ են խօսեր:

Բաց սիրտըդ, հոն կ'ուզէ փակուիլ սիրտս անդոյր,
 Կըռանիդ վրայ, օ՛ն ցընցէ մուրճըդ, ձեւ տուր.
 Դուն որ յաւէտ փապարներուն թըխաթոյր
 Աստղերէն գատ՝ հազցուցիր լոյս, բոց եւ հուր:

Բաց սիրտըդ, բաց, գարուն մը հոս կը ծաղկի
 Հասակէս վեր, արտասուքովս աստղերուն.
 Մո՛ղս իսկ կարող չէ մարել հոտը վարդի
 Զոր կը բերեմ քեզ սափորով մը զեղուն:

Կ'ապրիս գըլուխդ միշտ վեր կատարը բնութեան
 Որոնելով խոյանքիդ հէշտ, հարթ ուղին.
 Ու մարգըրտի հետ կայծ մ'ըլլալ անբաժան՝
 Զահ մը կախել խօլ մըտքերու կամարին:

Յուշերուդ ծո՛ւ հեշտանքը զիս կ'օրօրէ,
 Անպատում խօսք մ'ոսկում ծեփուած արեւի՝
 Վանդակին մէջ կուրծքիս մեղմիկ պիտ՝ երկնէ
 Իբրեւ պըսակ՝ քեզ դափնեվարդ մը ոսկի: —

Բայց երբ ըզգաս թէ կեանքիդ բոցն ալ մարմուն
 Երաններուդ մէջ հըրաշքով կը շըրջի,
 Եւ անտեսն ալ քեզ սըրտեր «շող նըկուն...».
 Գիտցիր որ միշտ հոգիդ հոգւոյս մէջ կ'ապրի:

ՎԵՄԵՐԻԿ

Յ. Կ.

Մ Շ Ա Ն Ի Ն

Օ՛ն, արեւոտ երկու ամիսն ալ անցաւ
 Մանգաղդ ան, արտը գընա՛.
 Հասկերը շէկ, տես, օրօրող հովերէն
 Արեւուն տակ կը դողան...

— Արտերուդ մէջ ծերութիւն է ճարակուեր...

Կեանքեր ծընող, քրտինքըդ դեռ կը հոսի
 Յօղուններուն մէջ անոնց.
 Աիշ փոխուած այդ հեղուկով դու նորէն
 Նոր նոր կեանքեր յըղացիր:

Թո՛ղ որ ապրին յըւթի հողին մէջ թաղուած
 Անշունչ հատերը հացին.
 Այդ հացն երբոր Աստուած մ'ըլլայ անարին
 Քահանային ձեռքին մէջ...

Այդ սրբութեան հետ մասնակից ես դուն ալ...: